Mõnne hea aasta pärrast, — se olli 1785 — tulli rikkas mees kaugelt Indiamaalt, kes selle kehwa mehhe keige surem wõllalinne olli, kojo, otsis omma heateggiat waestemaeast üles, maksis omma wõlga täie kassudega ja tännalikko süddamega taggasi ja nenda olli se wanna kehwa mees jälle koggoni rikkas.

Kui kehwamees omma rahha olli kätte sanud, läks kohhe kohto ette ja ütles: „Summal satis ühte minno wõlglassist kaugelt maalt taggasi, kes minnule omma wõlga täie kassudega taggasi maksis, kust mul koggoni lootust ennam ei olnud; agga need wõlglased, kes siin liggedal ellawad ja minno hädda näggid ja kuulsid, ei mõttelnud mitte minno peale. Summal tassugo selle trui mehhele weel tuhhat ja tuhhat korda rohkem, kuida temma sedda jubba selle ausa mehhele teinud." Selle peale pallus ta ennast waeste maeast lahti, tännas südamest selle armo ja hea eest, mis kohtowannemad temmale teinud ja kinkis tuhhat rubla waestemaea kassuks, selle palwega, et kui jälle üks nisugguse hädda sisse juhtub, kuida temma 'luggu olnud, sest rahhast woiks aidatud sada. „Ni kaua", ütles temma, „kui ma ellan, saan nüüd ommaga lähhi ja mis minnust üle jääb, peab pärrast mind sia waeste maeasse sama!" Tännas weel ja läks ärra. Teised petjad, kes kelmi modi wannamehhe wasto ollid, kerjasid keik wimati, agga wannamees ja temma wõlla auus tassuja ellasid kui ausad mehhed linnas, kedda keik armastasid ja auustasid.

Saggest hea ja helde südda
Sadab kehwa ello hädda,
Sest et tännamata lomad,
Kawwalust ja pettust tewad! —
Keik ei olle siiski petjad,
Mõnned on ka ausad maksjad,
Kuidas segi mees on teinud,
Mis siin luggejad on näinud.

Rikka ahnus, waese truus.

Üks wägga rikkas kaupmees kautas kord ühhe illusa rahha kukro ärra, kus mõnne hea